

Sygn. akt III AUa 980/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun (spr.)
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Janina Cieślikowska
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji S. J.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 10 kwietnia 2013 r. sygn. akt IX U 1741/12

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem dnia 10.04.2013 r. oddalił odwoalnie wnioskodawcy S. J. od decyzji strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 16 października 2012 r. o emeryturę.

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od dnia 27.01.1988 r. do 30.04.2009 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) w S. jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t marki R.. Dodatkowo wykonywał obowiązki za i wyładowcze. Od 31.12.1996 r. podpisał umowę o odpowiedzialności materialnej i wykonywał obowiązki kierowcy i prowadził handel obwoźny we wsiach , gdzie polikwidowano sklepy.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że warunki nabycia prawa do emerytury określa przepis art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. tj. 2009/153/1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku. W okolicznościach sprawy Sąd I instancji uznał, że od 31.12.1996 r. wnioskodawca wykonywał mieszaną pracę kierowcy samochodu ciężarowego i sprzedawcy w handlu obwoźnym, i ten okres do 31.12.1998 r. nie może być uznany jako okres pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze. Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadków co do daty późniejszej po 2000 r. jakoby wnioskodawca dopiero prowadził handel. Łącznie z okresem uznanym przez organ rentowy do 31.12.1996 r. wnioskodawca wykazał 13 lat, 5 m-cy i 9 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Z tego względu odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. tj. 2009/153/1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego... przez przyjęcie, że w spornych okresach wnioskodawca nie pracował w warunkach szczególnych wymaganego okresu 15 lat. Skarżący zarzuca naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 kpc poprzez odmówienie wiary zeznaniom świadków, i pismu (...) w S. z dnia 12.08.1999 r., kiedy to od 1.08.1999 r. nabył prawo do dodatku z tytułu sprzedaży obwoźnej i dopiero od tej daty wykonywał prace mieszaną. Podkreśla, że wcześniej zawarta umowa o odpowiedzialności materialnej nie dotyczył towarów objętych sprzedażą obwoźną. Przy tak sformułowanych zarzutach wnioskodawca wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są chybione. Sąd I instancji poczynił wymagane ustalenia, a na ich podstawie wywiódł trafne i logiczne wnioski, powołał właściwe przepisy dokonując ich trafnej wykładni, którą to ocenę faktyczną i prawną w całości podziela Sąd Apelacyjny.

Przedmiotem sporu w sprawie była kwestia spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek wymaganych do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie przepisów art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43), treść których to przepisów niewadliwie przytoczył Sąd Okręgowy.

Okolicznością sporną był jedynie okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Przedmiotem oceny sądu było zatrudnienie wnioskodawcy w (...) w S. w okresie od 27.01.1998 r. do 31.12.1998 r. Sąd I instancji przyjął, że na podstawie zebranych dowodów, iż w okresie tego zatrudnienia do 30.12.1996 r. wnioskodawca wykazał iż wykonywał obowiązki kierowcy samochodu o masie całkowitej powyżej 3,5 t. Jednocześnie wykonywane czynności za i wyładunkowe, skoro transport dotyczył rozwożenia towarów, stanowiły integralną część jego obowiązków kierowcy, nie był bowiem zatrudniony konwojent. Nadto rozmiar tych czynności nie stał na przeszkodzie uznaniu, że stale i w pełnym wymiarze wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego. Odmienne ocena po styczniu 1997 r. związana, jest ze zmianą obowiązków pracowniczych wnioskodawcy, z którym zawarto umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone towary i prace kierowcy łączył ze sprzedażą rozwożonych towarów. Związane to było z likwidacją sklepów spożywczych w kilku wioskach, gdzie wnioskodawca przyjmował zamówienie i prowadził sprzedaż rozwożonych towarów. W tym zakresie trafnie przyjął Sąd I instancji, że zatrudnienie wnioskodawcy miało już charakter mieszany. Temu charakterowi pracy kierowcy i prowadzącego handel obwoźny, jako pracy mieszanej nie przeczy wnioskodawca, ale naprowadza, że handel ten rozpoczął od schyłku 1999r. Na poparcie swoich twierdzeń wnioskodawca odwołuje się do pisma (...)z 12.08.1999 r., kiedy to od 1.08.1999 r. przyznano mu dodatek z tytułu prowadzenia handlu obwoźnego, nadto wskazuje, że świadkowie potwierdzili datę rozpoczęcia prowadzenia sprzedaży.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko wnioskodawcy jest chybione. Wskazać należy, iż zachowały się w całości akta osobowe wnioskodawcy, które są dokładne i kompletne w zakresie obrazującym przebieg zatrudnienia wnioskodawcy. Stanowisko wnioskodawcy i zarzuty apelacji są oparte natomiast na skrajnie wybiórczym i wybitnie uwarunkowanej tylko interesem procesowym strony, interpretacji zachowanych dokumentów. Całkowicie pomija treść umowy o odpowiedzialności materialnej z dnia 31.12.1996 r., w której jednoznacznie wskazano, że już w dacie jej zawarcia wnioskodawca jest zatrudniony na stanowisku kierowcy i sprzedawcy w zakresie handlu obwoźnego. Umowę tę ze strony spółdzielni podpisał słuchany w sprawie w charakterze świadka J. G.. Okoliczność, że wnioskodawcy przyznano dodatek z tytułu sprzedaży obwoźnej od 1.08.1999 r. nie podważa oceny, że przed tą datą wnioskodawca te czynności wykonywał bez dodatku. Za tą ostatnią wersją przemawia jednoznaczna treść powołanej umowy o odpowiedzialności materialnej. Oceny powyższe w żadnej mierze nie podważają zeznania świadków. Świadek G. nie pamiętał nawet okresu własnego zatrudnienia w spółdzielni, a całe jego zeznania są nader nieprecyzyjne i ogólnikowe. Z kolei zeznania świadka J. B. w części dotyczącej spornej mieszanej pracy wnioskodawcy stają się całkowicie niewiarygodne, skoro świadek z sobie wiadomych powodów uparcie powtarza, że pamięta tylko, iż w 2001 r. była prowadzona sprzedaż obwoźna, którą to treść kilkakrotnie powtarza. W świetle powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego zeznania świadka, są bezkrytycznie ukierunkowane na potwierdzenie wersji wnioskodawcy, w oderwaniu nawet od zaświadczenia o dodatku funkcyjnym. W tych okolicznościach, kiedy zachowały się oryginalne dokumenty źródłowe obrazujące rzeczywisty przebieg zatrudnienia strony, nie ma podstaw, iż wyżej opisane o do treści i formy zeznania świadków po upływie kilkunastu lat miałyby podważyć treść powołanych dokumentów, a zeznania świadków z uwagi na ich nieprecyzyjność, czy dowolne twierdzenia świadka B. tylko co do roku 2001 r. w przedmiocie spornych okoliczności są, zdaniem Sądu Apelacyjnego całkowicie niewiarygodne, ukierunkowane na wersję dowolną wnioskodawcy uzasadniająca jego roszczenia, przy czym jej sposób wykazania w sprawie jest wybiórczy i naiwny. Niczym nie uzasadnione twierdzenie świadka za okres sprzed kilkunastu lat w żadnej mierze nie podważa dokumentów źródłowych i to dokładnych w treści co do rodzaju wykonywanych obowiązków. Całkowicie dowolnie i bezpodstawnie twierdzi skarżący w apelacji, że umowa o odpowiedzialności materialnej nie dotyczyła towarów objętych sprzedażą, z skoro w jej treści jednoznacznie określono, że wnioskodawca już wykonuje pracę na obu stanowiskach kierowcy i sprzedawcy. Odmienny interes procesowy strony po kilkunastu latach nie daje podstawy do dowolnej zmiany i interpretacji przedmiotowej umowy.

Z tych motywów Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, w tym wykazanie przez wnioskodawcę co najwyżej 13 lat, 5 m-cy i 9 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

W świetle powyższego podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego są chybione, sprowadzają się do zaprzeczenia logicznej i racjonalnej ocenie materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy i przeciwstawieniu własnej dowolnej i bezkrytycznej wybiórczej ocenie jednego dokumentu z akt osobowych wnioskodawcy w oderwaniu od całości dokumentacji. Tej wersji zostały podporządkowane ogólnikowe zeznania świadków, co pozbawia ten dowód przymiotu wiarygodności.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy jako niezasadną na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu znajduje uzasadnienie w przepisie art. 98 kpc w zw. przepisem § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U 163/1349 ze zm.).

R.S.